

Chumlák 2. – Kočičí pátrání

Chumlák je ten nejstarší, nejopelichanější a nejzmačkanější plyšák, co kdy byl trpěn v dětské postýlce. Přesto se o něj čtyři sourozenci neustále přetahují. Umí totiž přivolávat ty správné sny...

„Pěkně spinkej a ať se ti zdají krásné sny,“ dostala Eliška od mámy pusu na dobrou noc.

„Už se vrátil Fousek?“

„Vrátil. Ale dnes toho kočičího darebu do pokoje nepustím. Někde se vyválněl a smrdí.“

„To je dobře,“ zamumlala téměř nesrozumitelně Eliška a usnula.

Chumlák se v její náruči proměnil v kocoura. Dokonce i ve snu holčička cítila, jak smrdí.

„Fuj! Smrdíš. Nelez mi do postele!“

„Přišel jsem pro tebe, Elinko, potřebuji pomoc,“ otřelo se o ni kocouří ucho.

„Jakou pomoc?“

„Ze sousední zahrady se ztratilo bílé koťátko.“

„Bertíkova Micinka?“

„Ano. Už dva dny nepřišla domů. Bertík je velice smutný. Bojí se, že ji přejelo auto.“

„A nepřejelo?“

„U silnice není. Ale mám podezření, že ji chytil jeden člověk.“

„Jaký člověk?“

„Žije v maringotce. Tam, co mají v klecích zvířata a předvádějí cirkus.“

„Ano. Vím, že přijel cirkus. Ve školce nám slíbili, že se tam půjdeme podívat.“

„Potřebuji, aby ses tam dnes v noci vypravila se mnou.“

„A proč?“

„Mají tam hlídacího psa. Já ho odlákám a ty proklouzneš do maringotky. Podíváš se, jestli tam opravdu vězní Bertíkovu Micinku.“

„Jenomže...“ zaváhala Elinka, ...musela bych se obléknout a zeptat se mámy.“

„Nemusela,“ ušklíbl se pobaveně Fousek. „Podívej se na sebe.“

Elinka se zvedla na všechny čtyři, olízla si packu a zálibně prohlížela svůj hebký bílý kožíšek. Jen tlapky a koneček ocásku měla černé.

Pojď za mnou,“ vybídl ji Fousek a protáhl se pootevřeným oknem.

Překvapilo ji, jak dobře ve tmě vidí. Ve školce se bála chodit po úzké kládě, ale teď s naprostou samozřejmostí kráčela po plaňkách plotu. Těšilo ji, jak je šikovná a vůbec se nebojí.

Fousek ji vedl bezpečnými cestami. Nepotkali žádné psy ani divoké kočky. Zastavili se až na malém návrší, odkud byl ve světle měsíce dobrý výhled na dvůr mezi maringotkami.

„Vidíš tu pruhovanou?“ zeptal se kocour.

„Do ní se mám podívat?“ ujišťovala se Elinka.

„Až odlákám toho psa, co leží pod schůdky, zkus se protáhnout dovnitř.“

„Dobrá. Jdeme na to,“ prohlásila odhodlaně. „Jestli tam Micinka je, vysvobodíme ji a odvedeme domů.“

Zachytila Fouskův obdivný pohled. V očích se jí blýsklo a uličnický naklonila hlavu na stranu.

Společně se vydali k cirkusovému ležení. Zatímco Elinka se ukryla, Fousek odvážně skočil spícímu psu na hlavu. Nebylo vidět, jestli ho také drápl, ale hafan vyskočil, jako kdyby se pod ním uvolnilo pérko. A že to byl hafan! Se zuřivý štěkotem se vyřítil za kocourem. Elinka číhala pod maringotkou a vzápětí se dočkala. Dveře pojízdného domku se otevřely. Muž se rozespale zadíval za psem. Okamžitě využila příležitosti a nenápadně za jeho zády vklouzla dovnitř.

Proběhla obytný prostor a tázavě mňoukla. Z bedny u postele se ozvala odpověď. Párkrát drápla po dřevě, uvolnila západku a odklonila víko. Uvnitř se choulilo bílé kotě.

„Pojď honem. Utečeme a vrátíme se domů,“ vyzvala uvězněné mládě.

„Nemůžu se pohnout, hrozně se bojím,“ klepala se Micinka strachy.

„Jsi zraněná?“ polekala se Elinka.

„Jenom trochu,“ začala vysvětlovat kočička. „Vrazila sem si do tlapky ošklivý trn. Ten pes byl se svým člověkem na procházce. Chytil mě do těch svých strašlivých zubů a jako uloveného zajíce mě donesl pánovi. Ten mě strčil do batohu a vyndal až tady.“

„Ublížil ti?“

„Do té rány po trnu mi nastříkal něco příšerně pálivého. Je divný. Bojím se ho. Na pusu si maluje děsivý obrázek.“

Elinka se rozhlédla po maringotce a uviděla plakát. „No jasně,“ došlo jí, o co jde, „je to klaun.“

„Nejvíce se bojím jeho psa.“

„Nemusíš se bát. Fousek ho odlákal pryč. Pojd' za mnou. Vrátiš se domů. Bertíkovi už se po tobě stýská.“

„Vážně tam není?“

„Není. Čestné kočičí.“

„Tak jo,“ vyškrábala se Micinka z bedničky.

Muž stál venku na schůdkách maringotky, aniž za sebou zavřel dveře. Hvízdal a volal jméno psa. Tomu, co se děje za ním, nevěnoval pozornost. Obě malé kočky se protáhly škvírou ve dveřích, nehlučně seskočily na zem a plížily se pryč.

Vtom se ozvalo zaštěkání a pes se vrátil.

„Co tak jančíš?! Píchla tě vosa, nebo co?“ káral muž hafana, ale pes neposlouchal a jen proběhl kolem.

„Pomóc, pomóc,“ zavřeštěla zděšeně Micinka a vystartovala kupředu jak vystřelená z praku.

Elince nezbývalo, než ji následovat. Štěkot se blížil. Když už měly ty strašlivé zuby kousek za ocáskem, vyskočila Micinka na bednu, jejíž okraj byl o fous nižší než ohrada, která k ní těsně přiléhala. Elinka se nerozmýšlela a hupsla za ni.

Pes se opřel o bednění a dál zuřil. Kdyby ho nedoběhl jeho pán a nepřipnul mu vodítko, snad by vyskočil za nimi.

Teprve teď se Elinka rozhlédla, kam to vlastně s Mickou spadly. Nejednalo se o bednu, ale o prostor, kam se vyvážely výkaly cirkusových zvířat. Namáhavě a trochu štítivě se dohrabaly k protilehlému bednění. Vytáhly drápky, vyškrábaly se přes okraj a seskočily na zem za ohradu. Konečně byly venku. Na nic nečekaly a uháněly až na návrší, kde narazily na vyčerpaného Fouska.

V jeho společnosti se Micinka konečně uklidnila. Spolu s Elinkou se vyvályely v trávě, aby z kožíšku dostaly většinu toho, co se na ně v bedně nalepilo. Poté je Fousek bezpečnými kočičími cestami odvedl domů.

Nejdřív se zastavili pod Bertíkovým oknem.

„Asi spí,“ mňoukla smutně Micinka, když se vyhoupla na parapet a nahlédla dovnitř. „Má zavřené okno. Nevím, jak ho vzbudit.“

„To je snadné,“ zamručel Fousek. Vyskočil za ní a tlapkou shodil na dlaždice keramický květináč. Po chvíli se okno otevřelo a ven vyhlédla rozespálá žena. Za ní zvědavě vykukoval Bertík a jako první spatřil bílé kotě.

„Micinka se vrátila,“ zajásal, zatímco se kočička ladně protáhla dovnitř.

Fousek s Elinkou se stáhli do stínu pod stromem, aby je nikdo nezahlédl. „Fuj! Ty smrdíš!“ zaslechli ještě z Bertíkova pokoje, než se okno zavřelo. Pak oba spokojeně zamířili domů.

Ráno máma Elišku probudila a nespokojeně začichala. „Nepustila jsi Fouska v noci do své postele?“ pátravě se zadívala na holčičku.

„Já určitě ne,“ bránila se Eliška, „ale možná ho pustil Chumlák.“ Natáhla k mámě ruku se starým plyšákem.

„Tenhle váš plyšák je tedy pěkný nezbeda. Asi bychom ho měly potrestat,“ stáhla máma přísně obočí. „Odnes ho do postele k bráchovi!“

„Musím?“ posmutněla Eliška.

„Musíš. Povlečení by mělo vonět a ne smrdět.“

„Tak jo,“ pohladila Eliška oblíbeného plyšáka a přenesla ho do postele svého nejstaršího bratra.